

Son Tren

Dershanelerden çıkmışlardı. Akşam oluyordu.

Önce her gün geçtikleri sokaklardan geçtiler. Sonra üç ana caddenin birleştiği o kocaman kavşaktan... En zoru bu kavşaktan geçmekti. Her yanda trafik lambaları vardı. Caddeleri büyük bir dikkatle geçmeleri gerekiyordu. İkisi de gözlerini lambalardan ayırmıyordu. Kırmızıysa dur!.. Sarı yandı, hazırlan. Ve işte yeşil... Artık geçebiliriz. Yine de önce sola, sonra sağa, sonra yeniden sola bakarak... Bunu üç geniş caddede yineliyorlar. Böylece ulaştıkları yer, artık tren garı.

Her gün evlerine son trenle dönüyorlar.

Bu gar, şehrin en eski ve güzel yapılarından biri. Sinan ve İrem, okula sabahları gidiyorlar. Öğleden sonraları, haftada dört gün dershaneye geliyorlar. Son tren saat sekizde. Ders bitince gara gelip biletlerini alıyorlar. Sonra iç avluda trenin kalkış saatinin gelmesini bekliyorlar.

Dersler başladığında mevsim sonbahardı. Önce bir servisle anlaştı aileleri. Ne var ki servisle gidip gelmeleri

uzun sürmedi. Çünkü araç neredeyse tüm şehri dolaşıyordu. Sabah erkenden okula giden, öğleden sonrayı dershanede geçiren çocuklar için bu şehir turu fazla geliyordu. Eve bitkin dönüyorlardı.

Düşündüler taşındılar. Sonunda trende karar kıldılar. Çünkü gar dershaneye yakındı, son istasyon da çocukların oturduğu sokağa.

Böylece trenle gidip gelmeye başladılar. Sinan ve İrem okulda da aynı sınıftaydılar. Birkaç kez anneleri ya da babalarıyla gelip gittiler. Sonunda bu yolları gidip dönebilecek kadar büyüdüklerine karar verildi. Yine de kavşaklarda dikkatli olmaları için sık sık uyarılıyorlardı. Bir de trene inip binerken çok dikkat etmeliydiler. Onlar da öyle yapıyorlardı zaten.

O gün de öteki günlere benzeyen bir gündü. Yıl sonu yaklaşıyordu. Yorgundular. Bütün yıl çalışıp didinmiş, yağmur çamur demeden bir okula, bir dershaneye koşup durmuşlardı. Bir an önce derslerin, sınavların bitmesinden başka bir istedikleri yoktu. Üstelik yaz, bütün ışıltısıyla kapıdaydı. Doğa cıvı cıvıldı.

Dershaneden çıktılar. Kavşakları dikkatle geçtiler. Gara girip biletlerini aldılar. Sonra iç avludaki sıralardan birine oturdular.

Karşılarında garın kocaman saati asılıydı. Bir yandan saate bakıyorlar, bir yandan da konuşuyorlardı. Sıcaklar bastırmaya başlamıştı. İrem bazen eve dönerlerken uyuyordu. Şimdi de elini ağzına kapamış, esneyip duruyordu.

STASYON

Evleri birbirine yakındı. Son istasyonda inip birlikte yürüyorlardı. Her şey saate bağlıydı. Eve varış saatleri hep aynı oluyordu. Hiç aksamıyordu. Bu yüzden anneleri onları tam da o saatte ya pencerede ya istasyonda bekliyor olurdu.

Zamanla çocukların düzenli gelişlerine alıştılar. İstasyonda merak içinde beklemekten vazgeçtiler. Çoğu kez evde yemek yapmayı, sofrayı hazırlamayı yeğliyorlardı. Çocuklar nasılsa her gün aynı saatte evde oluyordu.

– Bugün de uyursan seni kaldırmam; trende kalırsın, dedi Sinan.

– Sonra nereye götürür beni tren?

– Bilmem. Bizimki son istasyon ya. Belki orada kalıyor dur sabaha kadar.

– Anneler gelip alırlar beni o zaman.

– Sen uyuyunca benim canım sıkılıyor.

– Sen de uyu.

Bu sözler üzerine gülüştüler. Sahi, ikisi de uyuyup kalsa ne olurdu acaba? Kaldırırlar mıydı onları? Fark ederler miydi?

O gün yolda uyumadı İrem. Kedisi Nazlı'yı anlattı Sinan'a. Nazlı iri, uzun tüylü bir kediydi. Patisiyle aralık kapıları itip odalara giriyordu. Nazlı'nın yavruları olmuştu. Bu küçük harika kedileri başkalarına vereceklerdi. Sinan da ister miydi?

Sinan köpekleri seviyordu. Ama kedilere düşkün bir kız kardeşi vardı. Ona söylemeden önce annesiyle konuşmalıydı. Annesi kabul ederse Simge'ye söylemeliydi. Yoksa Simge yavruyu almak için ısrar ederdi. Sinan güç durumda kalabilirdi.

– Ne iyi. Yavru sizde olursa her zaman görebilirim, dedi İrem.

– Ben de sevinirim. Simge de oyalanır. Sürekli benim çantamla, defterlerimle oynamak istiyor. Ona da defter aldı annem. Ama o benimkileri istiyor, dedi.

Tren çuf çuf sesleri çıkararak yol alıyordu.

Kedilerden sonra sıra köpeklere gelmişti. Bir zamanlar Sinan'ın siyah, kıvırcık tüylü bir köpeği vardı. Adı Kibar'dı. Geniş bir bahçesi olan iki katlı bir evde oturuyorlardı. Üst kattaki komşuları da seviyordu Kibar'ı. Sonra okula yakın diye çok katlı bir apartmana taşınmışlardı. Böylece Kibar'ı da bırakmak zorunda kalmışlardı. Sinan, ayrılacakları gün ağladığını söylemedi İrem'e, çok üzüldüğünü söyledi yalnız. Ne var ki yapacak bir şey yoktu. Üst katta oturanlar köpeğe bakmaya söz vermişlerdi. Sonra bir gün annesi eski komşularını ziyarete gittiğinde, köpek onu izlemiş ve yeni evlerine gelmişti. Sabah kapıyı açtıklarında, Kibar'ı paspasın üstünde yatar bulmuşlardı.

Onu uzaklaştırmak, eski evde bırakmaktan daha zor olmuştu. Apartmandakiler doğal olarak paspas üzerinde bir köpek istemiyorlardı. Ne denli sevimli olursa olsun...

Üzülen yalnız Sinan değildi. Annesi ve babası da üzül-müştü. Simge ağlamıştı. “Köpeği içeri alalım...” diye tut-turmuştu.

Sonra onu yine götürüp eski eve bırakmışlardı. Ama köpek evi öğrenmişti. Yeniden geliyordu. Ona apartmanın bahçesinde yiyecek vermeye başlamıştı Sinan. Orada

onunla oyunlar oynuyordu. Ancak apartman işlek bir cadde üzerindeydi. Onu burada barındırmak çok zordu. Her an ezilebilirdi. Peşlerinden gitmek istiyordu.

“Kibar, haydi sen eve dön artık!” dedi mi annesi, hemen dönerdi. Ya da, “Kibar, sırtüstü yat bakayım,” derdi annesi, Kibar hemen sırtüstü yatar, iri siyah gözlerini annesinin yüzüne dikerdi.

Onu hepsi seviyordu. Ancak burada köpek bakmak olanaksızdı. Kibar’ı yeniden eski evlerine götürdüler, ezilmemesi ve kaybolmaması için kulübeye bağladılar.

Sinan bu hüznü öyküyü anlatırken İrem dinliyordu. Pencereden evler geçiyordu, sokaklar, ağaçlar... Gökyüzünden bulutlar geçiyordu küme küme.

Onlar dışarı bakmıyorlardı. Kedilerden, köpeklerden söz ediyorlardı. Kardeşlerinin yaramazlıklarından... Hatta sıra havuz problemlerine bile geldi. İrem havuz problemlerini çözmekte artık zorlanmıyordu.

Peki ya Sinan?

O da zorlanmıyordu. Dershanede, okulda işledikleri konuları bir kez daha görüyorlardı. Bu çok yararlı oluyordu. Ama okula da, dershaneye de aksatmadan gitmek kaydıyla... Birine birkaç gün gitmeseler ipin ucu kaçırıyordu. Öteki arkadaşlarını yakalamak zor oluyordu. Bu yüzden hastalandığında bile dershaneye gitmişti İrem. Grip olmuştu.

Öğretmeni,

“Dinlenmezsen geçmez İrem. Arkadaşlarına da bulaşır. Birkaç gün gelme,” demişti.

İrem, gitmediği günlerdeki boşluklar yüzünden derslere yetişmekte güçlük çekmişti.

Tren gidiyordu.

Sinan'ın annesi Belma Hanım, içlerini oyduğu kabaklara hazırladığı pirinçli malzemeyi dolduruyordu. Mutfakta, duvarda asılı minik, güzel bir saati vardı. İşten gelir gelmez kollarını sıvamış, yemek yapmaya koyulmuştu. Simge'nin önüne yeni aldığı boyama kitabını ve boyaları koymuştu. Simge annesiyle oynamak, konuşmak istiyordu.

– Anne, kuşun başını kırmızı boyayayım mı?

– O resimde kuşun başı ne renk Simge?

– Yeşil, ama ben kırmızı yapmak istiyorum.

– Peki canım. Kırmızıya boya. Yaratıcılık bu mu yoksa? Önüne konanla yetinmemek, başka türlü yapmakta diretme...

Simge kuşun başını kırmızıya boyamaya başlamıştı bile. Annesinin yaratmak ve direktmek üzerine söylediklerini dinlemiyordu.

Ayla Hanım da çalışan bir anneydi. İrem tek çocuklarıydı. İrem'in babası, eve annesinden önce geliyor, yemeği hazırlamış oluyordu çoğu kez. Annesi de gelir gelmez evi toplamaya, sofrayı hazırlamaya koyuluyordu. Onun gözü de salon duvarında asılı büyük, güzel guguklu saatteydi.

Trenin gelmesine az kalmıştı.

Bu banliyö kasabasında bu mevsim her yanda çiçekler açar. Eski yapıların hâlâ güzelliğini koruduğu sokaklarda, bahçe duvarlarından asırlık ağaçlar yükselir. Eski taş

duvarlar sarmaşıkla kaplanır. Çiçek kokusundan bahçelerin önünden geçilmez. Yaseminler ve ıhlamur ağaçları havaya baygın kokular yayar. İnsanın içi mutluluk dolar.

Tren istasyonu da böyle yeşilin bol olduğu bir yer. İstasyonun önündeki tahta sıralarda oturup tren bekleyen yolcular havayı içlerine çekmeye doyamazlar. Hemen yakındaki üniversitede okuyan gençler istasyondaki küçük korunun altında oturup konuşurlar. Sinan ve İrem istasyona indiklerinde önceleri hava kararmış olurdu. Ama artık bahar gelmiş, günler uzamıştı. Tren istasyona geldiğinde hava aydınlık oluyordu. Onlar da yakındaki evlerine rahatlıkla gidebiliyorlardı. Sokakları akşamın gölgeleri doldururken evlerine ulaşıyor, onları bekleyen sofralara iştahla oturuyorlardı.

Belma Hanım ve Ayla Hanım neredeyse aynı anda evlerinin duvarlarındaki saatlere bakıp irkildiler:

“Çocuklarının şu anda evde olması gerekmiyor muydu?”

Hemen bir telaş...

Korku...

“Hayır, elbette tren gecikmiş olabilir.”

“Ya başına bir şey geldiyse?”

“Yemeği söndüreyim.”

– Nerede kaldı bu kız?

– Ne oldu Ayla?